

P. NAGY ISTVÁN VERSEI

1. KETTŐS JELEN

... mert önmagamba zártam
de hát parancsszóra csináltam
mások jelölték ki a lakhelyét
nem én
eszméletem kezdetén
a névtelenség állóidejében
mintázta ilyenné törvényeit
és most törvénykezik
tábláján a jelek
kibetűzetlenek
behallgat beszélgetéseimbe
leméri lépteimet
határt szab
mozdulataimnak
lépten-nyomon törvényeibe
ütközöm áthágni őket
meddő igyekezet
de utat nem mutat
nem vezet
mintha kettős jelen
határolná kétfelől
az eltemetett
szavak igék emlékezte
emennek ege fölhasad
(alatta törik az alapzat)
a hasadékon kibuknak

a testbe öltözött pogány
 istenek és nyerítenek
 amannak mezsgyélen
 homályában lekerekednek
 a bútorok kiszögellései
 éjhozó áradása parttalan
 tágul határtalan
 a megtalált szavak
 beszélnek el történetét
 a szeméj a lehunytt
 pillák alatt
 a szétvetett kezek
 is órá vullanak...

... percnyi isten
 önnön nevében
 vétkező

2. AMIT A SZEM ELFELEJT

amit a szem elfelejt
 ami egy arc alak
 látványáról idővel
 lekopik

(múlt-fénye átdereng

embernél nagyobb
 ablakban áll
 szemnek láthatatlan
 kezei nőnek
 még erőtlén
 lábakra nehezkedik
 tenyerén
 kirajzolódik a sorsvonala
 erősödik szívverése
 a hang kiszakad belőle)

amit a szem felejt

felismert és fel nem ismert
névtelenek
a jelöletlen
idő ködsűrűjéből
ki szólít

3. KÓRVALLATÓ

... eszmélek
színevesztetten
a májszínű homályt faggatom
egymásra lelnek ujjaim
találkoznak az ujjbegyek
a fényefosztott szem
éjszakája fölhasad
a száműzött hangok
tagolt sorokba tömörülnek
a némaságot igézve
a szürkületben tündökölnék

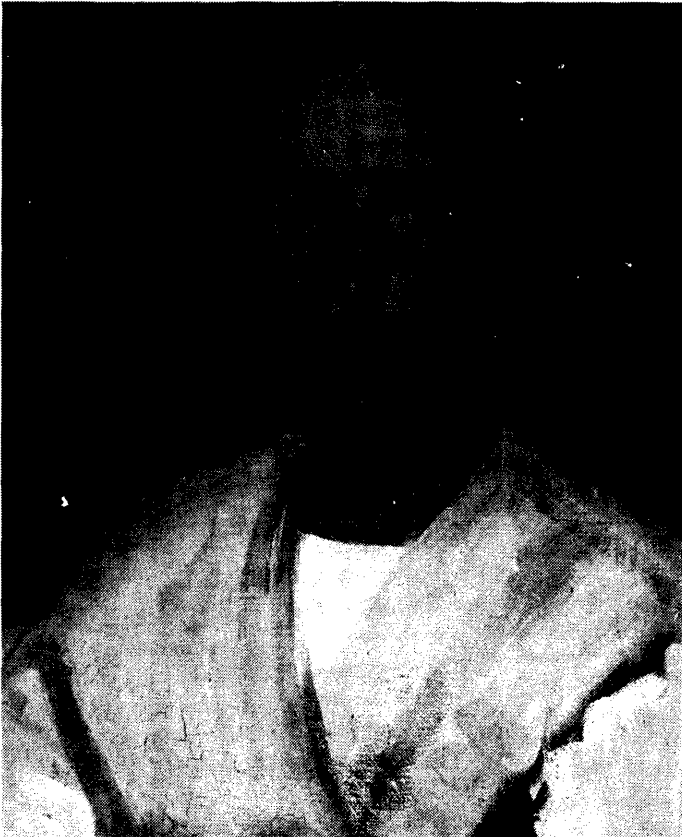
a fény
hevít kinagyít
rejtekeiből előrántja a tárgyakat
sorban feltöri a zárat
a látszat kérge alatt
riasztja a magányukban
szunnyadókat
hogyan nézzenek
hogyan lássanak

(hogyan nézzek és lássak
a korból kimeredve)

a májsejtek hullafoltjai
átrajzolódnak a bőrömrre
a kórvallató testembe
belehallgat
bevilágít
a haldokló sejtek bolygórendszerébe

(nincs neve se
csak színe van sárga
és tüze van és heve
és lángja)

... eszmélek
ismeretlen-magamat figyelem
testközelen el nem
érhetőn
túl
nélkülem

Josip Račić: Cigányasszony, 1906–7